

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 25. maj 2023

Sag BS-48124/2022-HJR
(1. afdeling)

A
ved værge M
(advokat Eddie Omar Rosenberg Khawaja, beskikket)

mod

Udlændinge- og Integrationsministeriet
(advokat Paw Fruerlund)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 19. afdeling den 4. november 2022 (BS-18647/2021-OLR).

I pådømmelsen har deltaget syv dommere: Jens Peter Christensen, Michael Rekling, Lars Hjortnæs, Kurt Rasmussen, Ole Hasselgaard, Rikke Foersom og Peter Mørk Thomsen.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande.

Supplerende retsgrundlag

Som det fremgår af landsrettens dom, blev børneloven vedtaget ved lov nr. 460 af 7. juni 2001. Forslaget til børneloven byggede på betænkning nr. 1350 fra 1997 om børns retstilling og de høringssvar over betænkningen, som Justitsministeriet havde modtaget. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår desuden bl.a. (Folketingstidende 2000-01, tillæg A, lovforslag nr. L 2, s. 35-36):

"Almindelige bemærkninger

...

2. Faderskab

2.1. Faderskab som en status, der udløser retsvirkninger

Faderskab i retlig forstand er udtryk for en retlig relation – en retsstatus – mellem far og barn.

Herudover anvendes udtrykket genetisk faderskab som en betegnelse for det forhold, at barnet er udviklet fra mandens sædcelle. Udtrykket socialt faderskab anvendes for det forhold, at den pågældende mand – uanset om han retligt eller genetisk er far til barnet – reelt fungerer som far til dette.

Lovforslaget vedrører fastslåelse af det retlige faderskab.

Det retlige faderskab har en lang række retsvirkninger, som i dag er reguleret dels i børneloven, dels i anden lovgivning.

En af de vigtigste retsvirkninger er, at faderen har pligt til at forsørge barnet efter de nærmere regler i børnelovens kapitel 2. Faderskab er i almindelighed en forudsætning for at få del i forældremyndigheden over barnet, jf. nærmere lov om forældremyndighed og samvær, kapitel 1. Efter lovens kapitel 2 er faderskab endvidere en betingelse for, at en mand, der ikke har barnet boende, har ret til samvær. Herudover kan det bl.a. nævnes, at far og barn har arveret efter hinanden efter arvelovens regler, ligesom faderskabet kan have betydning for barnets indfødsretlige forhold efter de nærmere regler i indfødsretsloven.

Børnelovsudvalget har ikke fundet anledning til at foreslå ændringer i, at et retligt statusbegreb om faderskab bevares som betingelse for, at familieretlige retsvirkninger m.v. kan indtræde. Der henvises til betænkningen, side 24 f.

Justitsministeriet er enig i dette synspunkt.”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

A er født den 10. august 2018 i Danmark af M, der er cubansk statsborger. Han er blevet til ved assisteret reproduktion på en klinik i Danmark med sæd fra en ”åben sæddonor”, der har dansk statsborgerskab. I hans fødsels- og dåbsattest er alene M registreret som forælder.

Den 10. februar 2020 traf Udlændinge- og Integrationsministeriet afgørelse om, at A ikke er dansk statsborger. Det fremgår af afgørelsen, at han er registreret som cubansk statsborger med virkning fra fødslen.

Sagen angår, om A efter indfødsretslovens § 1, stk. 1, har erhvervet dansk indfødsret ved fødslen som følge af, at han er blevet til ved assisteret reproduktion med sæd fra en sæddonor, der har dansk statsborgerskab. Der er endvidere spørgsmål, om afgørelsen er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om ret til respekt for privatliv og familieliv eller artikel 14 om forbud mod diskrimination sammenholdt med artikel 8.

Indfødsretsloven og børneloven

Efter indfødsretslovens § 1, stk. 1, erhverver et barn som udgangspunkt dansk indfødsret ved fødslen, hvis faderen, moderen eller medmoderen er dansk.

Bestemmelsen bygger på et afstammingsprincip, hvorefter det er forældrenes statsborgerskab, der er afgørende for, om et barn erhverver dansk indfødsret ved fødslen.

Højesteret finder, at indfødsretslovens § 1, stk. 1, efter ordlyd og forarbejder må forstås i overensstemmelse med børnelovens bestemmelser om, hvem der er forælder til et barn i retlig forstand. Dette følger tillige af børneloven og dens forarbejder.

Det beror herefter på børnelovens bestemmelser, hvem der efter indfødsretslovens § 1, stk. 1, anses som far til A.

Det fremgår af børnelovens § 28, at en sæddonor ikke anses som far til et barn, der med hans sæd er blevet til ved assisteret reproduktion, hvis sæden er doneret til bl.a. et vævscenter, der distribuerer sæd, medmindre andet følger af § 27, § 27 a, stk. 1, eller § 27 b.

A er som nævnt blevet til ved assisteret reproduktion på en klinik i Danmark med sæd fra en sæddonor, og det er ubestridt, at sæddonoren ikke efter børneloven anses som far til ham.

Det følger dermed af det anførte, at sæddonoren heller ikke kan anses som far til A efter indfødsretslovens § 1, stk. 1.

Udlændinge- og Integrationsministeriets afgørelse er derfor i overensstemmelse med lovens § 1, stk. 1.

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Ministeriets afgørelse medfører ikke, at A bliver statsløs, idet han som nævnt er registreret som cubansk statsborger, og det kan lægges til grund, at afgørelsen ikke har umiddelbare, negative følger for ham. Højesteret finder på den baggrund, at afgørelsen ikke er i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

Hvis ministeriets afgørelse om, at A ikke har dansk indfødsret, må anses for omfattet af Menneskerettighedskonventionens anvendelsesområde, skal der tages stilling til, om afgørelsen er i strid med artikel 14.

A er med hensyn til erhvervelse af dansk indfødsret ved fødslen efter indfødsretslovens § 1, stk. 1, stillet på samme måde som andre børn født i Danmark, der ikke har en retlig forælder i medfør af børneloven med dansk statsborgerskab.

Højesteret finder, at der er en objektiv og rimelig begrundelse for, at et barns erhvervelse af dansk indfødsret ved fødslen efter indfødsretslovens § 1, stk. 1, beror på, om barnet har en retlig forælder med dansk statsborgerskab.

Det gælder også, hvis et barns biologiske far i medfør af børnelovens regler ikke er retlig far til barnet. Der kan således ikke stilles krav om, at en ret til statsborgerskab, som er afledt af forældrenes statsborgerskab, skal være fastlagt efter andre hensyn end dem, der sagligt begrundes børnelovens regler om, hvem der er barnets retlige forældre.

Højesteret bemærker herved, at der er en objektiv og rimelig begrundelse for, at en sæddonor efter børnelovens § 28 ikke anses som retlig far til et barn, der med hans sæd er blevet til ved assisteret reproduktion. Som anført i forarbejderne (Folketingstidende 2011-12, tillæg A, lovforslag nr. L 138, s. 11-12) er det fortsat intentionen bag børneloven, at et barn så vidt muligt skal have en far. Udviklingen på området for sæddonation tilsiger ifølge forarbejderne, at der i et vist omfang også bør tages hensyn til sæddonor og den frihed, som sæddonor, kvinden og kvindens ægtefælle eller partner har til at vælge donationsform og måder at etablere et familieliv på. Det fremgår endvidere, at formålet med børnelovens § 28 er at sikre en sæddonor mod at blive dømt som far til børn, der er blevet til ved hans sæd, i tilfælde, hvor det ikke har været hensigten, at sæddonor skulle være juridisk (retlig) far eller spille en aktiv rolle i barnets liv, men alene at hjælpe en videre kreds af kvinder, som han ikke kender identiteten på.

Efter det anførte finder Højesteret, at Udlændinge- og Integrationsministeriets afgørelse ikke er i strid med Menneskerettighedskonventionen.

Konklusion

Højesteret stadfæster dommen.

Under hensyn til sagens karakter og videregående betydning skal ingen af parterne betale sagsomkostninger for Højesteret til den anden part eller til statskassen.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for Højesteret til den anden part eller til statskassen.